

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1527

z dnia 31 maja 2021 r.

uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących umownego uznania uprawnień do umorzenia i konwersji

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jej art. 55 ust. 6 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 55 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2014/59/UE zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, aby w przypadku gdy instytucja lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d) tej dyrektywy, ustalą, że włączenie postanowienia umownego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, do postanowień umownych regulujących odnośne zobowiązanie jest niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów, taka instytucja lub taki podmiot powiadamią o tym ustaleniu organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- (2) Warunki, na jakich włączenie przez instytucję lub podmiot postanowienia umownego do określonych kategorii zobowiązań byłoby niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów, należy określić w sposób umożliwiający odpowiedni poziom konwergencji, umożliwiając jednocześnie organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględnienie różnic na odnośnych rynkach.
- (3) Instytucje lub podmioty nie powinny być zobowiązane do włączenia postanowienia umownego do postanowień umownych regulujących odnośne zobowiązanie, jeżeli takie włączenie byłoby niezgodne z prawem w danym państwie trzecim. Może tak być w przypadku, gdy na przykład przepisy lub polecenia organów państwa trzeciego nie dopuszczają takich warunków. Włączenie postanowienia umownego do umowy lub instrumentu należy również uznać za niewykonalne w praktyce, jeżeli instytucja lub podmiot nie są w stanie zmienić tych postanowień umownych. Często ma to miejsce w przypadku, gdy umowy lub instrumenty zawierane są zgodnie z międzynarodowymi standardowymi warunkami lub protokołami ustanawiającymi jednolite warunki dla tego rodzaju umów lub instrumentów. Instrumenty finansowania handlu, takie jak gwarancje, kontrgwarancje, akredytywy lub inne instrumenty stosowane w kontekście wspierania lub finansowania transakcji handlowych, są zazwyczaj emitowane zgodnie z uznanymi międzynarodowymi standardowymi warunkami lub zasadami ustanowionymi przez uznaną na szczeblu międzynarodowym organizację branżową lub opracowanymi na podstawie standardowych dwustronnych praktyk. Z niewykonalnością można mieć również do czynienia w przypadku, gdy instytucja lub podmiot zawierają umowy o świadczenie usług finansowych z podmiotami spoza Unii, w tym z dostawcami usług finansowych, systemami obrotu, infrastrukturami rynku finansowego lub powiernikami stosującymi standardowe warunki, których instytucja lub podmiot nie mogą negocjować.
- (4) W każdym przypadku sama niechęć kontrahenta do włączenia postanowień umownych lub wzrost ceny samego instrumentu lub umowy nie powinny być uznawane za warunek niewykonalności włączenia postanowienia umownego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

- (5) Zgodnie z art. 55 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2014/59/UE, nawet w przypadku niespełnienia warunków niewykonalności, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może podjąć decyzję o niewymaganiu od danej instytucji lub danego podmiotu włączenia postanowienia umownego, jeżeli uzna, że takie włączenie nie jest konieczne do zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danej instytucji lub danego podmiotu. Wnioski z analizy wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do celów art. 55 dyrektywy 2014/59/UE powinny być spójne z wnioskami wynikającymi z oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonej w tytule II rozdział II tej dyrektywy. Do celów oceny wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 55 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2014/59/UE umowy lub instrumenty generujące zobowiązania o długich terminach zapadalności lub wysokich wartościach nominalnych należy jednak uznać za niezbędne do zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W związku z tym nie należy odstępować od włączenia takich postanowień umownych, jeżeli takie włączenie nie spełnia warunków niewykonalności. W odniesieniu do innych umów lub instrumentów generujących zobowiązania, przy ocenie ich wpływu na możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny należycie uwzględnić szereg istotnych elementów, ale powinny mieć możliwość, w stosownych przypadkach w zależności od konkretnych okoliczności, oceny wszelkich dodatkowych elementów, które uznają za konieczne.
- (6) Po otrzymaniu kompletnego powiadomienia o niewykonalności organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinien dysponować rozsądnym terminem na jego ocenę. Powiadomienia mogą się różnić stopniem złożoności. Właściwe jest zatem, aby organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miał możliwość przedłużenia terminu, w którym ma prawo wymagać włączenia postanowienia umownego, o określony okres czasu w przypadku skomplikowanych powiadomień. O takim przedłużeniu należy odpowiednio powiadomić daną instytucję lub dany podmiot. Ponieważ przedmiotowe powiadomienie i jego ocena nie były dotychczas praktykowane, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość przedłużenia terminu oceny złożonych powiadomień o dodatkowe sześć miesięcy w pierwszym roku po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Po upływie tego okresu organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć możliwość przedłużenia terminu oceny skomplikowanych powiadomień o trzy miesiące.
- (7) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (8) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zasięgnął porady Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Warunki, na jakich włączenie postanowienia umownego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, do określonych kategorii zobowiązań byłoby niewykonalne w praktyce

1. Warunki, na jakich włączenie postanowienia umownego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, przez instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) lub d) tej dyrektywy, do postanowień umownych regulujących odnośnie zobowiązanie byłoby niewykonalne z punktu widzenia prawa lub z innych względów, są następujące:
- włączenie postanowienia umownego stanowiłoby naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa trzeciego regulujących zobowiązanie;
 - włączenie postanowienia umownego byłoby sprzeczne z wyraźnym i wiążącym poleceniem organu państwa trzeciego;
 - zobowiązanie wynika z instrumentów lub umów zawartych zgodnie z międzynarodowymi znormalizowanymi warunkami lub protokołami, których instytucja lub podmiot nie są w stanie zmienić;

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- d) zobowiązanie jest regulowane przez postanowienia umowne, które instytucja lub podmiot muszą zaakceptować, aby móc uczestniczyć w usługach podmiotu organu spoza Unii lub korzystać z tych usług, i których instytucja lub podmiot nie są w stanie zmienić;
 - e) zobowiązanie jest należne wierzycielowi komercyjnemu lub handlowemu i dotyczy dostawy towarów lub świadczenia usług, które, choć nie mają krytycznego znaczenia, są wykorzystywane do codziennego funkcjonowania operacyjnego instytucji lub podmiotu, a instytucja lub podmiot nie są w stanie zmienić tych postanowień umownych.
2. Do celów ust. 1 lit. c), d) i e) uznaje się, że instytucja lub podmiot nie są w stanie zmienić instrumentów, umów lub postanowień umownych, jeżeli instrument, umowa lub postanowienia umowne mogą zostać zawarte wyłącznie na warunkach określonych przez kontrahenta lub kontrahentów lub na podstawie mających zastosowanie standardowych warunków lub protokołów.

Artykuł 2

Warunki, na jakich organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wymagać włączenia postanowienia umownego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, do określonych kategorii zobowiązań

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymaga włączenia do postanowień umownych regulujących odnośne zobowiązanie postanowienia umownego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, jeżeli na podstawie powiadomienia przekazanego przez instytucję lub podmiot stwierdzi, że żaden ze zgłoszonych warunków niewykonalności, o których mowa w art. 1 niniejszego rozporządzenia, nie został spełniony, oraz pod warunkiem że spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

- a) kwota nominalna zobowiązania powstałego na mocy odnośnej umowy lub instrumentu jest równa lub wyższa niż 20 mln EUR;
- b) rezydualny termin zapadalności umowy lub instrumentu jest równy lub dłuższy niż sześć miesięcy.

2. Jeżeli jest to konieczne do przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wymagać włączenia do postanowień umownych regulujących odnośne zobowiązanie postanowienia umownego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, jeżeli na podstawie powiadomienia przekazanego przez instytucję lub podmiot stwierdzi, że nie został spełniony żaden ze zgłoszonych warunków niewykonalności, o których mowa w art. 1 niniejszego rozporządzenia, oraz pod warunkiem że nie został spełniony żaden z warunków wymienionych w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu.

Zgodnie z akapitem pierwszym przy ocenie, czy włączenie postanowienia umownego jest niezbędne do zapewnienia możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uwzględni w szczególności co najmniej jeden z następujących elementów:

- a) kwotę i rodzaj umowy lub instrumentu;
- b) wykonalność zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- c) możliwość wiarygodnego zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sposób odpowiadający celom restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, biorąc pod uwagę możliwe skutki dla wierzycieli, kontrahentów, klientów i pracowników oraz ewentualne działania organów państw trzecich;
- d) stopień uprzywilejowania zobowiązania w standardowych postępowaniach upadłościowych zgodnie z prawem krajowym;
- e) termin zapadalności zobowiązania i odnawialny charakter umowy.

Artykuł 3

Rozsądny termin, w jakim organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wymagać włączenia postanowienia umownego

1. Rozsądny termin, o którym mowa w art. 55 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2014/59/UE, wynosi trzy miesiące od dnia otrzymania przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadomienia, o którym mowa w art. 55 ust. 2 akapit pierwszy tej dyrektywy.

2. Jeżeli powiadomienie, o którym mowa w art. 55 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2014/59/UE, jest niekompletne, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazuje powiadamiającej instytucji lub powiadamiającemu podmiotowi, których informacji brakuje. Termin, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, rozpoczyna bieg w momencie przedłożenia wszystkich brakujących informacji.

3. Do dnia 6 października 2022 r., jeżeli powiadomienie jest skomplikowane, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 1, o sześć miesięcy.

Od dnia 7 października 2022 r., jeżeli powiadomienie jest skomplikowane, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 1, o trzy miesiące.

4. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informuje powiadamiającą instytucję lub powiadamiającego podmiot o przedłużeniu terminu i jego przyczynach.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 31 maja 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca
